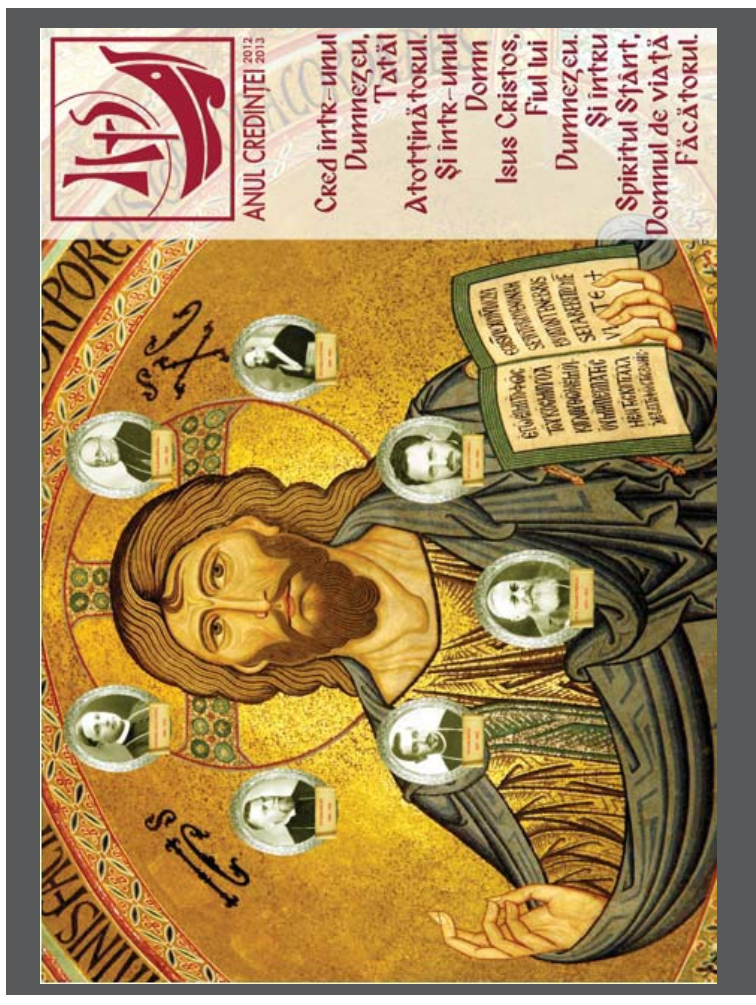

„Prin rugăciune și credință spre cinstea altarelor; să ne rugăm pentru beatificarea episcopilor greco-catolici, morți în faimă de martiri sub regimul comunist

ANUL CREDINȚEI 2012-2013

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Revistă de spiritualitate și de cultură creștină a Societății
„EPISCOP DR. IOAN SUCIU”

Anul XX Nr. 1-2 (229-223) ianuarie-februarie 2013

IMPORTANT ESTE CE SE AFLĂ DINCOLO DE POARTĂ!

Isus i-a zis: Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă. Ioan 5,8

Ar fi bine ca fiecare creștin, catolic, greco-catolic sau ortodox, să citească documentul PORTA FIDEI, prin care Suveranul Pontif a promulgat Anul Credinței, deoarece textul lansează o chemare care nu se limitează la un an oarecare, ci la toată viața noastră. Iată ce spune Papa Benedict al XVI-lea despre această Poartă a Credinței: *“Este posibil să-i treci pragul dacă ți-e cunoscut Cuvântul lui Dumnezeu și dacă inima se lasă modelată de harul care transformă. A trece această poartă înseamnă să te angajezi pe un drum care durează toată viața.”* Drumul Credinței nu este ușor de descoperit și poate fi confundat adesea cu diversele căi pe care le propune viața socială de azi. Înainte era mai ușor să recunoști ”drumul” deoarece mediul cultural în care trăiam era impregnat de valorile inspirate de credință. Azi societatea propune alte valori, alte idealuri decât credința. Dacă am urma îndemnul evanghelistului Ioan *“Agonișiți-vă nu mâncarea cea pieritoare, dar mâncarea ce rămâne spre viața veșnică și pe care vă va da-o Fiul omului, căci pe el l-a pecetluit Tatăl, adică Dumnezeu.”* atunci am fi mai atenți la ierarhizarea valorilor după care ne ordonăm viața.

Papa a promulgat Anul Credinței pentru a marca a cincizecea aniversare a Conciliului Vatican II. El a folosit prilejul pentru a sublinia faptul că documentele acestui Conciliu, dacă sunt citite în spiritul părinților conciliari care le-au produs, pot deveni o forță importantă pentru reînnoirea mereu necesară a Bisericii. Biserica poate dovedi că se reînnoiește numai prin mărturia pe care o dau viețile credincioșilor, prin strălucirea pe care ei o dau Cuvântului Adevărului pe care ni l-a lăsat Domnul nostru Isus Cristos. Conciliul, în Constituția dogmatică ***Lumen gentium*** afirmă: *“În timp ce Cristos, «sfânt, nevinovat și fără de pată» (Evrei 7,26), care nu a cunoscut păcatul (Ep. 2 Cor 5,21) a venit numai pentru ispășirea păcatele poporului (Evrei 2,17), Biserica, ea care îi are la sânul ei și pe cei păcătoși, este în același timp sfântă și chemată să se purifice și să urmeze în mod constant efortul său de pocăință și reînnoire. Biserica este chemată să înainteze pe drumul credinței chiar dacă este persecutată, pentru că trebuie să ne mărturisim credința cu convingere, încredere și speranță. Așa au făcut episcopii martiri ai Bisericii Greco-Catolice, mărturisind cu vorba și fapta credința lor, lăsându-ne un model de conduită care nu este compatibil cu negocierea Adevărului. Să ne rugăm lui Dumnezeu să-i dăruiască și Bisericii actuale ierarhi vrednici, așa precum se roagă preotul la Sf. Liturghie, în pace,*

(continuare în pag. 20)

CALEA DESĂVÂRȘIRII

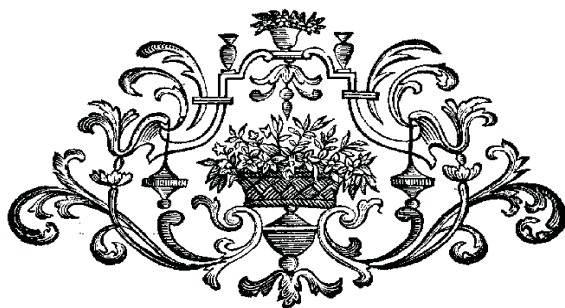
Despre rugăciune

Sfântul Ambrozie ne îndeamnă să ne silim cât mai mult pentru rugăciune și lectură spirituală. Ne îndeamnă să-L căutăm pe Isus Euharisticul. De ce să nu-I vorbim? De ce să nu-L ascultăm? Cu El vorbim când suntem în rugăciune, pe El îl ascultăm când citim Sfânta Scriptură. Sfântul Augustin ne învață același lucru: ***“Citiți Sfânta Scriptură ca să vă amintiți mereu că toate cuvintele ce se găsesc acolo sunt toate ale lui Dumnezeu”***.

Părintele spiritual

din Alfonso Rodriquez, SJ

“Calea Desăvârșirii Creștine”, vol. I,
Oradea 1933

SUMAR

Editorial.....	2	La cumpăna dintre ani.....	15
Surâsul lui Dumnezeu.....	4	Dor de iarnă.....	17
“Isus din Nazaret”.....	5	Papa Ioan Paul al II-lea.....	18
Pagini bilingve.....	10		
Sfântul Francisc de Asissi.....	12		

Surâsul lui Dumnezeu: Maica Sfântă

Când Isus sta să se despartă de Ucenicii Săi, amărâți de singurătatea în care vor rămâne, triști și îngândurați că vor fi ca niște orfani, aud din gura Domnului acest cuvânt de mângâiere și îmbărbătare:

--„***Să un se tulbure inima voastră... credeți în mine. Nu vă voi lăsa orfani...***”

Știm prea bine că Tatăl nu s-a îndepărtat de noi, dar Maica noastră s-a înălțat la Ceruri, a plecat dintre noi. Iar Isus a zis că nu ne va lăsa orfani, adică El însuși va veni la noi, însă fără Mamă, tot vom rămâne orfani. De aceea își împlinește făgăduința și ne trimite pe **Maica Sfântă**, să vină printre noi, nevăzută să cutureiere pământul și să-și oprească picioarele nepătate, când ici, când colo, pe meleagurile pământești noroioase, însângerate și scaldate cu atâta plâns.

Și vine **Maica Sfântă** și se oprește mai cu seamă acolo unde apasă o cruce grea asupra bieților păcătoși, acolo unde plânsul nu se ostioiește, unde-i grea încercată și nădejdea, Ea vine acolo unde peste toate acestea se adaugă evlavia către făptura Ei plină de har.

Ca să nu rămânem orfani, **Sfânta Fecioară** își găsește odihnă lângă sufletele bune, îndeosebi ca **Maică Preacurată** se oprește la sufletele copiilor simpli și săraci. Acestora se arată, le spune câteva cuvinte, le dă semne minunate ale arătării Ei și poruncește să se vestească lumii chinuite de păcate și răutăți cuvintele și dragostea Ei față de oameni.

Episcop Ioan Suciu

„Isus din Nazaret”

- De la intrarea în Ierusalim la Înviere -

Al doilea volum al trilogiei **„Isus din Nazaret”** II - De la intrarea în Ierusalim la Înviere - al lui Joseph Ratzinger, Papa Benedict al XVI-lea, Galaxia Gutenberg, 2012, este tradus în limba română din germană de către Cristian Langa, Cristina Palici și Mihai Pătrașcu și coordonat de Francisca Bălăceanu și Monica Broșteanu.

Volumul se deschide cu două prefețe, a Cardinalului Gianfranco Ravasi, **„Prefață la ediția în limba română”** și **„Cuvântul înainte”** al autorului. Cele două texte reiau ideile cuvântului introductiv al Sfântului Părinte din primul volum: precizează metodologia cărții care se vrea deopotrivă o exegeză istorică și teologică, o împletire între interpretarea istorică și cea a credinței. Evangheliile nefiind o simplă biografie istorico-documentară cronologică a lui Isus din Nazaret, nici o cristologie, Papa ne îndeamnă să le recitim și, împreună, să observăm că **„Isus cel real îl depășește pe Isus cel istoric”**. Sfântul Părinte ne reamintește că interpretarea istorică a dat timp de 2000 de ani tot ce era esențial. Exegeza științifică a Evangheliilor a ajuns azi în fața unui nou pas metodologic, cu intenția de a prezenta **„figura și mesajul lui Isus”** pe baza cuvintelor și faptelor sale. Acesta rămâne obiectivul fundamental al cărții.

Întregul conținut al operei este

cuprins în nouă capitole: **„Intrarea în Ierusalim și curățirea Templului”, „Discursul eshatologic al lui Isus”, „Spălarea picioarelor”, „Rugăciunea arhierească a lui Isus”, „Cina de pe Urmă”, „Ghetsemani”, „Proces împotriva lui Isus”, „Răstignirea și punerea în mormânt”** și **„Învierea lui Isus din morți”** și se încheie cu **„Perspective”, „Bibliografie”, „Indice biblic”** și **„Indice”** de nume proprii.

Intrarea în universul bogat al cărții este și intrarea în **„Paștele morții și Învierii lui Cristos”**, Paștele său - Sărbătoarea creștină a Paștelui. Drumul lui Isus spre Ierusalim este ca o urcare al cărui ultim scop este **„oferirea de sine pe Cruce, care înlocuiește vechile jertfe...este urcarea spre iubirea până la capăt”**.

Ierusalimul îl aștepta pe Mesia și venirea lui era văzută ca un act politic, era prea greu de înțeles atunci cine era adevăratul Mesia, era, poate, imposibil de a percepe regalitatea și Împărăția sa **„care avea să se întindă de la o mare la alta și să îmbrățișeze întreaga lume”,** universalitatea ei, doar **„întrezăriri”** și **„sugestii”** la distanță, ne spune Sfântul Părinte.

Isus intră în Cetatea Sfântă în ziua numită astăzi **„Duminica Floriilor”,** în exclamațiile mulțimii:

(continuare în pag. 6)

Osana! Osana! La fel, Biserica, afirmă Papa îl vede venind mereu pe Isus „**sub chipul smerit al Pâinii și al Vinului**”. Ne întâmpină în drumul nostru și „**ne ia cu sine în <urcarea> Sa spre Cruce și Înviere, spre Ierusalimul definitiv, care, în comuniunea cu Trupul lui, crește deja în mijlocul acestei lumi**” (Joseph Ratzinger, Papa Benedict al XVI-lea, „Isus din Nazaret II - De la intrarea în Ierusalim la Înviere”, Galaxia Gutenberg, 2012, p. 28). Și aceasta, continuă Papa, este dincolo de Israel, pentru ca omenirea să-l recunoască pe Dumnezeu ca „**unicul Dumnezeu, comun lumii întregi**”, Isus fiind acela care „**a adus oamenilor pe Dumnezeu și credința, pe Dumnezeul tuturor popoarelor lumii**”.

La începutul activității sale publice, Isus a curățit Templul din Ierusalim „**pentru a nu fi o peșteră de tâlhari**”, ci spațiul adorării lui Dumnezeu. Semnificațiile nu întârzie: dacă Templul și jertfele aveau un loc central în iudaism, acestora le va lua locul „**frângerea pâinii**”. Templul devine „**casa lăsată pustie**”, încetează să fie locul prezenței lui Dumnezeu. Isus anunță și „**sfârșitul timpurilor**”, care va veni doar când Evanghelia va fi vestită la toate popoarele lumii. Mesajul a fost perfect înțeles de ucenici, Paul chiar spune: „**Stă asupra mea datoria. Căci, vai mie dacă nu voi vesti Evanghelia**” (Op. cit., p. 56).

Sfântul Părinte vorbește în continuare de „**ceasul lui Isus**”, el are

loc prin „**agape**”, iubirea trăită până la sfârșit, până la dăruirea de sine pe Cruce. Este timpul care urmează după spălatul picioarelor, gest prin care Isus ne scoate din mândria noastră și ne învață ce este iubirea slujitoare, și după prevestirea trădării lui Iuda și a tăgăduirii lui Petru. Se pune întrebarea dacă Iuda s-ar fi putut salva. Papa susține că lui Iuda i-a lipsit capacitatea de a crede în iertare și în locul căinței a trăit deznădejdea, „**nu a mai văzut lumina lui Cristos, doar întunericul din sufletul său**”. Și Sfântul Părinte ne face atenți la trădare, la modul în care a fost trădat Isus. Această trădare este cunoscută în toate timpurile „**ajunge până la comunitatea sacramentală a Bisericii, unde tot mereu sunt oameni care îi primesc <pâinea> și îl trădează**”. De aceea, continuă Papa, „**suferința lui Isus, agonia sa, durează până la sfârșitul lumii**” (Op. cit., p.77). Domnul a trebuit să îndure „**destinul suferinței celui drept ca să se împlinească Scripturile**”. În Petru, Papa vede căderea și nu dezastrul. În adevăr, Petru a învățat treptat că „**martiriul nu este o ispravă eroică, ci harul de a putea suferi pentru Isus**”.

Paginile continuă cu comentariul „**Rugăciunii arhieresti**”, rostită de Isus, rugăciune care amintește rugăciunea marelui preot al legii vechi, care la „**Sărbătoarea Împăcării**”, prin jertfele și rugăciunea amintită, oferite ca ispășire, restabilea

(continuare în pag. 7)

iarăși armonia dintre Israel, poporul lui Dumnezeu, și Dumnezeu, ofensat timp de un an prin păcate. Ca și marele preot care se ruga pentru sine, pentru preoție și comunitate, **„tot astfel Isus se roagă pentru sine, pentru apostoli și, în sfârșit, pentru toți cei care, prin cuvântul lor aveau să creadă în El, pentru Biserica din toate timpurile”** (Op. cit., p.86). La Isus, această rugăciune **„este o formă de traducere în fapt a dăruirii de sine [...] ea constituie noul cult și este legată din interior cu Euharistia”** (Op. cit., p.88). Esențiale în **„Rugăciunea arhierească”** sunt cele patru mari teme asupra cărora stăruiește Papa: viața veșnică, consacrarea și sfințenia, numele lui Dumnezeu și unitatea. Viața veșnică nu înseamnă viața de după moarte. Este viața însăși, un eveniment relațional datorită relației **„cu Acela care este El însuși viața”**. Aceasta poate fi trăită un timp și nu va fi atinsă de moartea fizică. De aici numele ce se dădea primilor creștini: **„cei vii”**. A consacra înseamnă **„transferarea unei realități, a unei persoane sau a unui lucru în proprietatea lui Dumnezeu”**. Înseamnă și consacrarea de preot, dăruirea persoanei sale lui Dumnezeu, o separare de lume, dar pentru lume, separare și misiune în același timp. Instituirea preoției și trimiterea ucenicilor în lume pentru a vesti Evanghelia a făcut ca Biserica primară să găsească forma succesiunii

apostolice.

„Am făcut cunoscut Numele Tău”, spune Isus în **„Rugăciune Sa”**, Numele însemnând prezența lui Dumnezeu în mijlocul oamenilor. Raportat înțelesul termenului la **„Vechiul Testament”**, Isus vorbește de un nou mod al prezenței lui Dumnezeu, o prezență dincolo de Templul din Ierusalim, vorbește de Dumnezeu cel infinit în mijlocul oamenilor. **„Rugăciunea arhierească”** include în final „testamentul” lui Isus, dorința de unitate în Biserica tuturor timpurilor.

Continuând analiza credinței, Sfântul Părinte stăruie asupra momentului Cinei din joia premergătoare Paștelui. Nu e vorbă însă de vechiul Paște, ci de noutatea pe care a adus-o Isus în acest context, căci nimic nu amintește de Paștele iudaic care sărbătorea eliberarea evreilor din robia Egiptului. De data aceasta este o cină de rămas-bun în care Isus prevestește jertfa sa, spunându-le ucenicilor că **„El se va dăruii pe sine însuși, ca adevărat Miel”**. Astfel se instituie Paștele său, se instituie Euharistia; Pâinea și Vinul, cuvintele și gesturile Lui sunt nucleul Cinei celei de Taină prin care El se dăruiește **„pentru voi și pentru mulți”**. Frângerea pâinii, gest tradițional în cultura iudaică, are acum o nouă profunzime. Prin dăruirea de sine a lui Isus **„Bunătatea lui Dumnezeu, care se manifestă în dăruire, devine cu totul**

(continuare în pag. 8)

radicală în momentul în care Fiul, în pâine, se comunică și se împarte pe sine însuși” (Op. cit., p. 130). Este și momentul depășirii unui Dumnezeu judecător din trecut de către Dumnezeul bunătații. Papa continuă să ne spună că răul din lume trebuia eliminat, învins, și, pentru că oamenii nu erau în stare să o facă, a făcut-o Dumnezeu prin Moartea și Învierea Sa, pe care le cuprinde Euharistia. Si tot prin Euharistie, a fost constituită Biserica, ne spune Sfântul Părinte. Ea a intrat în vastitatea lumii și a istoriei, primii creștini cunoscând de la început misterul adânc al Euharistiei, prezența lui Cristos cel răstignit și înviat, a Crucii și Învierii deopotrivă. Formarea cultului creștin în componentele lui esențiale era încheiată.

În „grădina” de pe Muntele Măslinilor, acolo undea a avut loc trădarea, dar și Învierea, Isus a trăit toată suferința condiției umane, toată drama răscumpărării noastre: experiența fricii, tulburarea în fața morții, conștiința gravității păcatului, toate cuprinse în potirul pe care îl dorea înlăturat. Și Sfântul Părinte ne îndeamnă să ne privim viața ca să descoperim personal că **„și păcatul meu era prezent în acel potir înspăimântător”**. Isus, Om și Dumnezeu, se abandonează cu totul Tatălui preamărindu-l în împlinirea voinței Sale. Pătimirea lui Isus, de pe Muntele Măslinilor până la ultimul strigăt de pe Cruce, este ca o luptă

în rugăciune pentru viață. Și ca Preot suprem, **„El înalță spre Dumnezeu chinul omenescului și îl duce pe om în fața lui Dumnezeu”**.

Două capitole dezbat procesul împotriva lui Isus, răstignirea și punerea Sa în mormânt. Sinedriul nu poate accepta participarea lui Isus la natura lui Dumnezeu, fapt considerat blasfemie, iar pentru șovăielnicul Pilat condamnarea lui Isus era preferată față de eliberarea celui nevinovat. Problema **„adevărului”** îi rămâne însă nerezolvată. Și întrebarea **„ce este adevărul?”** va fi de atunci foarte incomodă. **„Fără adevăr, omul nu poate percepe sensul propriei sale vieți, lasă, până la urmă, câmp liber celor mai tari”**, ne face atenți autorul. Adevărul este recunoscut dacă Dumnezeu devine recunoscut. Iar El devine recunoscut în Isus Cristos, afirmă Sfântul Părinte, continuând: **„În El Dumnezeu a intrat în lume, și prin aceasta a înălțat criteriul adevărului în mijlocul istoriei. În exterior, adevărul este neputincios în lume, așa cum Cristos, după criteriile lumii, este fără putere. El nu are legiuni. Este răstignit. Dar tocmai așa, în totală lipsă de putere, El are putere, și numai așa adevărul devine tot mai mult putere”** (Op. cit., p. 186).

Învierea lui Isus a schimbat lumea și destinul omului. Învierea s-a produs în taina lui Dumnezeu, între Isus și Tatăl, și în afara

(continuare în pag. 9)

(urmare din pag. 8)

experienței omenești, în prima zi a săptămânii, duminica.

Învierea lui Cristos este fundamentul credinței creștine. Sf. Paul mărturisește: **„Dacă Cristos n-a înviat, zadarnică este propovăduirea noastră, zadarnică și credința noastră”**. După Înviere, Isus apare femeilor, la mormântul gol, i se arată lui Petru înaintea celor Doisprezece, și altora câtorva sute. Papa subliniază funcția specială dată de Isus lui Petru, misiunea unică, aceea de a fi stâncă pe care își zidește Biserica. La tripla întrebare: **„Mă iubești?”**, Petru primește **„tripla însărcinare”**, aceea de a-i paște turma, misiune continuată de șirul neîntrerupt al Papilor de la Roma. Astfel, Isus **„dă Bisericii născânde forma ei”**, Bisericii, **Una, Sfântă, Catolică și Apostolică**.

Misiunea Apostolilor, aceea de a vesti evreilor și păgânilor, lumii, **„Împărăția lui Dumnezeu”**, părea, până la coborârea Spiritului Sfânt, la Rusalii, că le depășește puterile. Spiritul Sfânt le-a dăruit nu numai forța apostolatului, dar și o nouă înțelegere a prezenței lui Isus, un nou mod al prezenței Lui. Înălțarea la Cer a lui Isus nu este percepută de Apostolii Săi ca o **„plecare”**, ci ca o altă formă de **„apropiere”**, de prezență neconținută, fapt real de care Evanghelistul Ioan leagă bucuria creștinilor, aceea de a-L ști pe Isus mereu alături, în fiecare clipă și de-a lungul întregii istorii, după cum a spus

chiar Domnul: **„Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul lumii”**.

Datorită comuniunii cu Cristos, a iubirii dăruite și datorită noutății unor noi norme morale care includ iubirea aproapelui, datorită modelului vieții lui Isus, viața creștinilor se distinge de a celorlalți. Sf. Paul mărturisește acest adevăr: **„Nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine”** (Gal 2,20). Forța lui Isus **„care transformă pe oameni și plămădește istoria”**, spune Papa, apare mereu prin marii sfinți, cum sunt: Francisc, Dominic, Tereza de Avila, Ioan al Crucii, Ignățiu de Loyola, Francisc Xaveriu și alții mulți.

Credința ne vine de la Dumnezeu atunci când suntem atinși în interior de Spiritul Său, nu este atât o decizie a noastră. Și Domnul ne-o întărește prin Biserică, prin cuvântul Său și Sacramente, în special prin Euharistie, dar și prin anumite evenimente din viață. Să ne încredințăm și să ne rugăm Lui, ne îndeamnă Sfântul Părinte, ca să înnoiască lumea, să ne rugăm în suferințele personale, să-L rugăm să se apropie de toți cei pe care îi iubim și pentru care suntem îngrijorați.

Volumul se încheie cu una dintre cele mai frumoase imagini: cu Isus binecuvântând lumea, gest care exprimă legătura Sa continuă cu omenirea. Credința ne spune că binecuvântând, Isus **„își ține mâinile întinse asupra noastră...”**. Și aceasta este bucuria de a fi creștin.

Otilia BĂLAȘ

PAGES BILINGUES

Association des Amis de l'Église Gréco-Catholique de Roumanie, Blaj

“C’est ce que derange qui fait vivre”

Cardinal Alexandru Todea

Aide l'enseignement et a la promotion de la langue française

Pourquoi promotion de la langue française? Nous avons constate que les séminaristes avaient un niveau insuffisant en français pour utiliser les très nombreux ouvrages en français des bibliothèques et ainsi entreprendre des études théologiques approfondies. Nous avons alors pense utile de proposer l'intervention d'enseignants français bénévoles. Mais les séminaires ont peu répondu dans un premier temps a notre proposition. La concurrence de l'italien (a la cause des liens avec Rome) et de l'anglais était trop forte.

La proposition du Père Mitrofan. Cependant, au mois de mai 1993, le Père Ioan Mitrofan, Recteur du Séminaire de Blaj, nous avait dit: *„Il ne faut pas avoir peur de faire une expérience rude et farouche, d'être pionniers! Du 28 juin au 3 octobre des équipes de 10-15 étudiants se succéderont pour travailler a remise en état du Séminaire. S'il était possible que des profs de français bénévoles viennent passer 15 jours a un mois, nourris et loges, et fassent b deux heures de cours chaque jour pendant la passe avec une reprise d'une heure en fin de journée...”*

Et voici que Micheline Rambaud, amie de l'Association, qui vient de sillonner la Roumanie au cours des deux dernières années, relève le défi et nous propose de passer juillet-aout-septembre 1994 a Blaj, ou elle va accomplir un vrai travail de pionnier. Elle se doute que ce ne sra pas facile, mais elle est, d'avance, pleine de courage et de dévouement. Très bonne pédagogue, elle est bien acceptée.

Mais l'expérience est rude! Le programme prévu par Père Mitrofan est loin de se réaliser. Micheline acquiert une connaissance pragmatique de l'ame roumaine et se coltine avec des jeunes pleins de bonne volonté, mais beaucoup moins dynamiques qu'elle ne l'avait imagine!

Arrivée fin juin avec son camping-car, Micheline découvre le terrain et assure deux sessions successives de 6 semsines chacune, avec des horaires très étudiés qui lui permettent de s'occuper de chacun en particulier.

Ses élèves ne l'ont oubliée et nous demandent de ses nouvelles a chacun passage, et aussi celles de son chien Pic, qu'elle appelait „le chien”. (a suivre)

„Ceea ce ne deranjează ne face să trăim”

Cardinal Alexandru Todea

Ajutor în învățarea și promovarea limbii franceze

Pentru ce promovarea limbii franceze? Noi am constatat că seminariștii aveau un nivel insuficient de cunoaștere a limbii franceze pentru a putea utiliza foarte numeroasele opere în franceză din biblioteci și de a aprofunda studiile teologice. De aceea ne-am gândit că ar fi util să propunem studierea limbii franceze benevol. Dar, la început, seminariștii au răspuns prea puțin propunerii noastre (concurența cu italiana din cauza legăturilor cu Roma) și engleza era puternică.

Totuși în luna mai 1993, Părintele Ioan Mitrofan, Rectorul Seminarului din Blaj, ne-a spus: *„Nu trebuie să vă fie teamă să faceți o experiență mai dură, de a fi pionieri! Din 28 iunie până la 3 octombrie, echipe de 10—15 studenți se succed pentru a lucra în Seminar. Dacă este posibil ca profesori francezi să vină benevol, să stea 15 zile din lună, cu masă și locuință, și să facă două ore de curs în fiecare zi cu o reluare de o oră după-amiaza...”*

Și iată că Micheline Rambaud, prietenă a Asociației, a venit în ultimii doi ani să deschidă în România cursuri de franceză, să înfrunte provocarea și să petreacă lunile iulie-august-septembrie 1994 la Blaj, unde va realiza o adevărată muncă de pionierat. Desigur, nu era ușor, dar, de la început, ea a fost plină de curaj și devotament. Foarte bună pedagogă, este bine acceptată.

Dar experiența este dură! Programul prevăzut de Părintele Mitrofan este departe de a se realiza. Micheline a ajuns la o cunoaștere pragmatică a sufletului românesc și să atragă spre sine tinerii plini de bunăvoință, dar mai puțin dinamici ca ea.

Sosită la sfârșitul lui iunie cu camping-carul său, Micheline a descoperit terenul ei de lucru și asigură două sesiuni succesive de 6 săptămâni fiecare, cu un orar foarte bun de studii, care îi permite să se ocupe de fiecare student în particular.

Elevii săi nu au uitat-o și ne întreabă de noutăți la fiecare trecere a noastră prin Blaj, de asemenea și de câinele ei Pic, căruia ea îi spunea „câinele”.

(va urma)

Sfântul Francisc de Assisi

„S-a născut în lume un soare”

Cu aceste cuvinte, în *Divina Commedia (Paradiso, Canto XI)*, poetul italian prin excelență Dante Alighieri face aluzie la nașterea Sfântului Francisc, petrecută la sfârșitul anului 1181 sau la începuturile lui 1182, la Assisi.

Aparținând unei bogate familii - tatăl era negustor de stofe -, Francisc a petrecut o adolescență și o tinerețe lipsită de griji, cultivând idealurile cavalierești ale timpului. La 20 de ani a luat parte la o campanie militară, și a căzut prizonier. S-a îmbolnăvit și a fost eliberat. După întoarcerea la Assisi, a început în el un proces lent de convertire spirituală, care l-a făcut să abandoneze treptat stilul de viață monden, pe care îl practicase până atunci.

Datează din această perioadă renumitele episoade ale întâlnirii cu leprosul, căruia Francisc, coborât de pe cal, i-a dat sărutul păcii, și ale mesajului Crucifixului de la biserița Sfântul Damian. De trei ori Cristos pe cruce s-a însuflețit, și i-a zis: „Mergi, Francisc, și repară Biserica mea în ruină”. Deoarece tatăl Bernardone îi reproșa prea marea generozitate față de săraci, Francisc, în fața episcopului de Assisi, printr-un gest simbolic s-a despuiat de hainele sale, înțelegând astfel să renunțe la moștenirea paternă.

Apoi a trăit ca pustnic, până

când, în 1208, a avut loc un alt eveniment fundamental în itinerarul convertirii sale. Sfântul Francisc ascultă un fragment din Evanghelia lui Matei - discursul lui Isus către apostolii trimiși în misiune -, și s-a simțit chemat să trăiască în sărăcie și să se dedice predicării. Alți tovarăși i s-au asociat, și în 1209 s-a dus la Roma, pentru a supune papei Inocențiu al III-lea planul unei noi forme de viață creștină. A avut o primire paternă de la acel mare Pontif, care a intuit, luminat de Domnul însuși, originea divină a mișcării suscitată de el.

Francisc și frații săi, din ce în ce mai numeroși, s-au stabilit la Porțiuncula, sau biserica Sfânta Maria

(continuare în pag. 13)

(urmare din pag. 12)

a Îngerilor, loc sacru prin excelență al spiritualității franciscane. Și succesorul lui Inocențiu al III-lea, papa Onoriu al III-lea, a susținut dezvoltarea deosebită a primilor Frați Minori, care începeau să deschidă misiunile lor în diferite țări ale Europei și chiar până în Maroc. Au ajuns frați misionari încă de pe vremea Sf. Francisc chiar și în Transilvania și Moldova și cu mici întreruperi au fost mereu prezenți în aceste teritorii, conform documentelor istorice, până în ziua de astăzi.

Și Clara, o tânără femeie din Assisi, de familie nobilă, s-a pus la școala lui Francisc. A luat astfel naștere al Doilea Ordin franciscan, cel al Clariselor, o altă experiență destinată să producă roade însemnate de sfințenie în Biserică.

Sfântul Francisc și frații săi, numiți într-un prim moment *«Penitenții din Assisi»*, prin viața, predicarea și itineranța lor, au contribuit mult la renașterea Ordinului Penitenței. Mulți dintre acești penitenți voluntari au cerut Sfântului din Assisi și tovarășilor săi o formă de viață, ce avea să aducă cu sine întreaga bogăție a spiritualității franciscane. Au continuat să se numească «Frații și Surorile Penitenței», dar la sfârșitul secolului al XIII-lea aveau să înceapă să se numească mai ales «Al Treilea Ordin al sfântului Francisc», iar astăzi «Ordinul Secular Franciscan» al celor ce trăiesc în lume, prezent și la noi în Eparhie. Și de atunci încolo, zeci

și sute de congregații izvorâte din spiritualitatea aceluiasi mare și iubit sfânt.

În 1224, pe muntele Verna, Francisc a primit stigmatele. Moartea lui Francisc s-a întâmplat în seara de 3 octombrie 1226, la Porțiuncula. După ce i-a binecuvântat pe fiii săi spirituali, el a murit, întins pe pământul gol. Doi ani mai târziu papa Grigore al IX-lea l-a înscris în catalogul sfinților. Puțin după aceea, o mare bazilică în cinstea sa era înălțată la Assisi, țință și astăzi pentru foarte mulți pelerini, care pot să venereze mormântul sfântului și să se bucure de vederea frescelor lui Giotto, pictor care a ilustrat în mod magnific viața lui Francisc.

Sf. Francisc a uimit și a inspirat biserica predicând, literalmente, urmând întocmai ceea ce Isus a spus și a făcut, cu bucurie și fără nici o limitare. Pentru prima dată în istorie cineva începe să predice oamenilor fără carte Evanghelia în limba vulgară.

Francisc privea întreaga Creație ca pe o singură familie. El nu considera că oamenii sunt superiori sau inferiori altor creaturi. El credea într-un Creator bun și iubitor și că toate creaturile trebuie tratate cu bunătate și iubire. Și câtă vreme toate creaturile aveau același Tată în Ceruri, ei bine, acest lucru îl făcea frate cu stânenelul și cu vulpea.

Toma de Celano, care l-a cunoscut pe Sf. Francisc și i-a scris

(continuare în pag. 14)

(urmare din pag. 13)

prima biografie, l-a prezentat pe acesta vorbind cu animalele prin intermediul cuvintelor. Vedem în Francisc o empatie și o iubire naturală față de creaturi, iar simțămintele sale naturale au fost amplificate de credința sa puternică în Dumnezeu, care a creat și a dăruit o mare demnitate întregii lumi pe care a zămislit-o. De aceea cred că nu putem separa iubirea lui Francisc pentru Creație de iubirea lui pentru Dumnezeu. El numea Creația o “opera de artă” și spunea că în fața oricărei opere de artă suntem inspirați să îl elogiem pe artist – în cazul nostru, pe iubitorul nostru Creator.

Noi, franciscanii, nu îl considerăm pe Francisc ca fiind separat de Isus și de imensa Lui iubire pentru noi. Francisc atrage atât de mult fiindcă el L-a urmat întocmai pe Isus.

Cântul Creaturilor pe care Sf. Francisc îl mai numea „Cântecul Fratelui Soare” a fost prima capodoperă poetică italiană. Prin acesta Francisc dorea să invite toate creaturile să-l sprijine în a aduce laudă și mulțumiri Preaînaltului, Atoputernicului și Bunului Dumnezeu.

Privind la Francisc avem doar de admirat și de învățat, pentru că a știut să-l vadă pe Dumnezeu în toate lucrurile experimentând astfel că „tot ceea ce Dumnezeu a creat e bun”. (1 Tm 4,4). Francisc nu se simte nici sclavul nici stăpânul creaturilor lui Dumnezeu, dar fratele lor. Asta înseamnă că în iubirea paternă a

lui Dumnezeu oamenii, animalele, plantele și toate lucrurile sunt o singură familie.

În aceste câteva rânduri evident nu vom putea epuiza viața acestui minunat și mare sfânt, dar vă propunem mai jos câteva din scrierile mai importante apărute în limba română.

Pr. Mihai Vătămănelu OFMConv.

Bibliografie:

BENEDICT XVI, *Figura lui Francisc de Assisi*, Cateheza pentru Audiența generală, Vatican 27 ianuarie 2010

ANGELO DE SIMONE, *Francisc de Assisi*, Pauline, București 2000

ADRIAN POPESCU, *Tânărul Francisc*, Galaxia Gutenberg 2008

SF. BONAVENTURA, *Viața Sfântului Francisc*, Serpol 1992

MIHAI GAL, *Francisc Fratele nostru*, Serafica 2007

ANACLETO IACOVELLI, *Viața Sf. Francisc de Assisi*, Mirele Domniței Sărăcia, CEF Assisi 2011

(va urma)

LA CUMPĂNA DINTRE ANI

Anul vechi s-a încheiat, Anul nou a apărut la orizontul vieții noastre. Binecuvântează, Doamne, cununa anului care a sosit cu dragostea și bunătațile Tale nemărginite! La cumpăna dintre ani ne găsim în fața a două calendare: unul vechi, al trecutului care a fost martorul vieții noastre cu împliniri, dar și cu neajunsuri; alături de el este un calendarul nou, al acestui an, pe care îl dorim să fie un an al speranțelor pentru a trăi astfel încât imaginea lui Dumnezeu să se reflecteze, frumoasă și sfântă, în sufletele noastre. Pacea și armonia să ne călăuzească pe calea desăvârșirii luminată de Cristos.

Ziua de Anul Nou are trei semnificații: 1 - este ziua închinată lui Cristos, a tăierii Sale împrejur, zi în care El primește numele de Isus, pe care îngerul Gabriel l-a adus din Cer și care înseamnă Mântuitor; 2 - este Sărbătoarea Sfântului Vasile cel Mare, Episcopul Cezareei din Capadocia; 3 - este Anul Nou pe care dorim să-l întâmpinăm cu pace, bună înțelegere și fericire.

Tăierea împrejur. Isus abia s-a născut și la câteva zile de la naștere începe marea operă a jertfirii de sine pentru ca să șteargă păcatul lumii. „Și când s-au împlinit opt zile, ca să-L taie împrejur, I-au pus numele Isus, cum a fost numit de înger mai înainte de a Se zămisli în pântec”

(Lc.2,21). În acest fel Isus aduce prima jertfă carnală pentru mântuirea noastră prin tăierea împrejur după trup, pentru ca să îplinească Legea. El nu a venit în lume să strice Legea, ci să o îplinească și pentru a nu da ocazie ereticilor, care ar fi putut spune mai târziu că Domnul nu a luat fire omenească cu adevărat. A început-o cu durere, o va continua și o va sfârși în suferințe și dureri cumplite. Prin durerile vremelnice ale Fiului lui Dumnezeu, El însuși Dumnezeu adevărat, suntem noi feriți de durerile veșnice. Minunatul nume a lui Isus, prin puterea lui a mirat pe îngeri, a bucurat pe oameni și a înfricoșat pe diavoli, pentru că și diavolii cred în El și se întristează. La auzul acestui nume tremură iadul și cele dedesubt, se risipește puterea întunericului, iar adevărul și lumina dreptei credințe răsare și luminează pe tot omul.

S-a tăiat împrejur, ca să fie arătat omenirii. Dacă nu s-ar fi îmbrăcat în trupul nostru uman, cum ar fi fost cu puțință să se taie împrejur o nălucă și nu un trup? Iar dacă nu ar fi fost trup, atunci pe cine a tăiat Iosif împrejur? Cel ce a fost trup adevărat s-a și tăiat împrejur ca oricare fiu al neamului omenesc. Pentru evrei tăierea împrejur sau circumciziunea a însemnat semnul fizic și carnal al Legământului cu Iehova și simboliza

(continuare în pag. 16)

integrarea religioasă iudaică. Dacă nu ar fi fost tăierea împrejur a lui Isus, ereticii ar fi putut pune suferințele și patimile petrecute ulterior pe seama unor puterii supranaturale de a le putea suporta și nicidecum pe seama slăbiciunilor umane. Isus prin naștere a luat asupra Sa chipul omenesc, iar prin tăierea împrejur a suferit rana cea rânduită pentru păcat, El care era fără de păcat.

Pentru creștini, odată cu instituirea Noului Legământ prin jertfa mântuitoare a lui Isus, circumciziunea în trup și-a pierdut din însemnătate, ea fiind o prefigurare a Botezului. Creștinul practică circumciziunea în spirit prin supunerea de bună voie lui Isus și se identifică cu convertirea cerută de El prin dezbrăcarea trupului de poftile firii pământești. Circumciziunea creștină este deci una spirituală care nu este făcută de mâini omenești, ci rezultă dintr-o relație cu Cristos în moartea și Învierea Sa pecetluită prin rânduiala inițiată de Noul Legământ.

Sfântul Vasile cel Mare, arhiepiscopul Cezareei din Capadocia, a trăit între anii 330 și 379, în vremea Sfântului și marelui împărat Constantin, până în zilele împăratului Valens. Acest mare părinte pe vremea împăratului Valens, când Biserica era prigonită de necredința lui Arie ereticul, a apărut cu toată puterea sa dreaptă credință și a îndrăznit să mustre chiar și pe împăratul Valens,

căzut și el în erezia lui Arie. Sfântul Vasile a dus o luptă aprigă, prin scris și cuvânt, luminând creștinătatea și apărând dogma Sfintei Treimi. Și-a atras mânia împăratului și a suferit multe prigoniri din partea lui, pentru apărarea acestei dogme de căpetenie pentru creștinătate. S-a mutat la Domnul la vârsta de 50 de ani, în ziua de 1 ianuarie, plâns de credincioși și de necredincioși, care-l iubeau și-l cinsteau pentru bunătatea și înțelepciunea lui. A înființat instituții de asistență socială: azil, ospătarie, casa pentru educarea fetelor, spital de leproși, școli tehnice. Aceste sunt cunoscute sub denumirea de „Vasiliade”. A împodobit serviciul divin cu Sfânta sa Liturghie. Sfântul Vasile a fost un mare preot, mare liturghisitor și pedagog; un bun prieten și organizator; un om de știință.

Anul Nou este ziua care marchează începutul următorului an calendaristic. Stabilirea religioasă a datei de 1 ianuarie ca început de an a avut loc pentru prima dată în 1691 de către Papa Inocențiu al XII - lea. Înainte de această dată, Crăciunul era cel care avea rolul începutului de an nou. Termenul „revelion” provine din limba franceză, réveillon, un derivat de la réveil. La început, acest cuvânt era folosit pentru masa care avea loc în noaptea de Crăciun. Cu timpul, cuvântul „revelion” a ajuns să fie folosit pentru petrecerea care are loc

(continuare în pag. 17)

în noaptea de 31 decembrie spre 1 ianuarie a fiecărui an în care se sărbătorește venirea Noului An.

La cumpăna dintre ani avem prilejul de a face bilanțul anului care s-a încheiat și planurile pentru anul care urmează. Să ne gândim la trecerea dintre ani ca la o poartă. Putem să trecem prin aceasta poarta în Noul An și să luăm cu noi numai lucrurile bune și apoi să închidem poarta în urma noastră, astfel încât grijile, supărările și necazurile să nu ne poată urma. Să prindem aripi pentru a întâmpina cu ușurință și speranță tot ceea ce aduce Noul An. Să culegem ce e frumos și să ne bucurăm de adevăr și lumină; să petrecem frumos și creștinește la început de an pentru a trai în liniște tot anul. În anul care vine să dorim a fi fericiți și să avem alături numai persoane fericite. Sperăm că dorința noastră să se îplinească și să avem parte de o fericire în demnitate creștină. Să ne bucurăm împreună de anul care vine, într-o atmosfera plină de credință, armonie, dragoste, fericire, pace și speranță, toate încununate de urarea: La mulți ani cu fericire, sănătate și iubire!

Ioan MĂGERUȘAN

Dor de iarnă

Maria-Mirela Filimon

Iarna de mult nu mai este un tot
pe care să-l poți, călătorindu-l, umple
cu bucuria ta cea mai veche, sărman copil
al anotimpurilor de oraș, blânde.
Din fața ei, agresiva grabă,
iarna s-a tras încet, aproape toată în dor,
și numai brațul ei, ca de om,
mai umple cu alb de ger văzduhul
și numai atunci când suntem împreună
și văzduhul ni-l umple duhul,
rare candori îmblânzite, ninsori
coboară spre noi și putem,
în sfârșit, respira cu ochiul,
cu umerii, cu mâinile, frenetic
și aproape în zbor.

Papa Ioan Paul al II-lea (III)

„Nouă zile care au schimbat lumea”

Prima călătorie Papei Ioan Paul al II-lea în țara sa a fost prezentată de episcopii polonezi pelerinaj religios; era în anul dedicat celui de al IX-lea secol de la martiriul Sf. Stanislaw. Sublinierea caracterului religios al vizitei nu era o explicație formală dată conducerii comuniste a Poloniei, ci exprima concepția lui Ioan Paul al II-lea despre toate călătoriile care aveau să urmeze de-acum în lumea întreagă: caracterul lor pastoral. Din primul moment al sosirii în Polonia, Papa a mărturisit că **„a revenit acasă pentru a reda poporului său autenticitatea culturii și istoriei sale”**.

Cel dintâi gest al Papei a fost să îngenuncheze și să sărute pământul țării, și așa avea să facă în toate pelerinajele, **„pentru a-și exprima astfel convingerea că Dumnezeu este prezent în acel loc și în mijlocul acelor oameni”**. Desigur, protocolul diplomatic trebuia respectat aici și oriunde, dar Papa l-a redus la minim. În toate vizitele, punctul central era cel liturgic. În primul pelerinaj al Papei în Polonia, comuniunea dintre Papă și polonezi a fost impresionantă. Când a vorbit despre patrie, **„aplauzele au devenit parte componentă a mesajului”**. Sub privirile mulțimii, Papa și primatul Poloniei Wyszynski erau mereu împreună, foarte

emoționați amândoi. În gândul celor prezenți **„imaginea e a celui care încredințează patria urmașului său, la fel cum în anumite picturi antice un sfânt îi încredințează altuia o biserică, ținând-o în mâini”**.

Încă de la alegerea sa de Papă, Ioan Paul al II-lea mărturisea recunoștință pentru cel care l-a format și i-a fost model și îndrumător: **„În absența credinței tale, nu ar fi pe Scaunul lui Petru acest Papă polonez!”** a spus în fața mulțimii (Luigi Accattoli, „Karol Wojtyła” - Omul sfârșitului de mileniu - traducere de Laszlo Alexandru, Casa de Editură Viața Creștină, Cluj-Napoca, 1999, p.91).

Dar Papa Ioan Paul al II-lea, care a fost primit triumfal în Varșovia, care a oficiat Sf. Liturghie în Piața Victoriei din centrul Capitalei, unit în rugăciune cu miile de credincioși prezenți, la întâlnirea cu președintele Jablonski și cu liderul comunist Edward Gierek, a fost cu totul diferit, politicos, dar ferm în replici. A mulțumit autorităților pentru că **„mi-au deschis porțile pământului natal”**, dar venirea sa o datorează episcopatului polonez **„care exprimă voința societății catolice din patria noastră”**. Conștient de ce este un stat totalitar, nu a cerut privilegii

(continuare în pag. 19)

(urmare din pag. 18)

pentru Biserică, **„ci numai libertatea de a-și putea susține misiunea evanghelică și morală”**, și a făcut apel la **„responsabilitatea”** pe care o au autoritățile în fața conștiinței și a istoriei. Ultimele cuvinte ale întâlnirii erau un avertisment care a neliniștit pe liderii polonezi și Moscova: **„Permiteți-mi să continui să consider binele [Poloniei] ca al meu propriu și să mă implic în el tot atât de profund ca și cum aș fi continuat să trăiesc aici și să fiu cetățean al acestui stat... Permiteți-mi să continui să simt, să gândesc și să sper acest lucru, și să mă rog pentru el”** (George Weigel, „Martor al speranței” - Biografia Papei Ioan Paul al II-lea (1920-2005), Galaxia Gutenberg, 2007, p.363).

La Varșovia, Papa a vorbit și tinerilor, le-a pus în față întrebări fundamentale: **„Ce este omul? Care trebuie să fie măsura pentru măsura omului? Capacitățile sale fizice? Calitățile sale profesionale?”** și le-a dat răspunsul: **„adevărată măsură a spiritului și inimii omului este conștiința”**.

De la Varșovia, Papa Ioan Paul al II-lea a plecat la Gniezno, vechea reședință a primatilor, locul unde se află relicvele Sf. Adalbert, cel dintâi misionar al Poloniei. La Gniezno, oraș cu 60.000 de locuitori, Papa a fost așteptat de peste un milion de oameni, erau în câmpia din jurul orașului, unde, în urmă cu o mie de ani, **„a început creștinarea Poloniei”**.

Pe helidromul Gebarzewo a

vorbit lumii despre necesitatea educației religioase a copiilor, despre **„judecata grea”** pe care Cristos o va face celor care opresc copiii să vină la El.

Sf. Liturghie s-a ținut în aer liber, în fața străvechii Catedrale din secolul al X-lea; acolo a vorbit pentru nenumărata mulțime care împânzea străzile orașului. Tuturor le-a amintit ceea ce nu aveau dreptul să uite: că anii istoriei Poloniei și ai Bisericii poloneze se numără împreună. În timpul predicii, a intervenit un moment emoționant. Deasupra mulțimii a fost ridicat un baner cu inscripția **„Părinte, adu-ți aminte de Biserica Cehă!”** Papa și-a întrerupt predica, pentru a promite poporului ceh, căruia nu i s-a permis să-l asculte direct, că nu va fi uitat. Într-o viziune mai largă, nu va uita nici pe cei care suferă pentru credință și că el, Papa slav, reprezintă și va reprezenta unitatea Europei creștine, pentru că separarea Europei hotărâtă la Yalta trebuie **„repusă în discuție”**. Vorbind astfel, Papa a călcat peste Cortina de Fier și peste zidul comunist; era o intervenție curajoasă, un îndemn la curaj și speranță, era o nouă concepție despre lumea și istoria contemporană.

În aceeași zi, Papa a vorbit despre cultura poloneză subliniind că **„Inspirația creștină continuă să fie principala sursă de creație a artiștilor polonezi”** și ea reflectă sufletul națiunii. În ziua următoare, Papa a plecat la Czestochowa, la Sanctuarul Madonei Negre.

întregi, cinstiți, sănătoși, întru zile îndelungate, drept îndreptând cuvântul adevărului tău.

Iar noi, să nu-l uităm pe Isus care-i spune slăbănogului de la scăldătoarea Betesda: *Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă.* Suntem slabi, dar dacă inima noastră nu este împietrită, ci se deschide spre harul modelator, putem urma drumul pe care Papa Benedict al XVI-lea ne îndeamnă să pășim. Acestea ar putea fi dorințele noastre pentru anul care vine și pentru Anul Credinței.

Pentru a reaminti celor care citesc aceste rânduri că trebuie să "umblăm", că trebuie să căutăm harul lui Dumnezeu prin ceea ce facem, că trebuie să credem cu încăpățănare în mesajul Mântuitorului și că nu avem dreptul de a părăsi calea credinței, voi încheia fără comentarii, povestindu-vă doar (în rezumat) Parabola Legii din capitolul IX al romanului lui Kafka, Procesul.

Un paznic se află în fața porții Legii. Într-o zi, un om de la țară vine la paznic și îi cere voie să intre. Paznicul îi spune că este posibil, dar nu imediat, și începe să-i povestească lucruri menite să-l sperie pe omul de la țară. Îi spune despre multele obstacole care se află după această primă poartă, cum ar fi de exemplu privirea paznicului celei de-a treia porți interioare pe care nici el, paznicul, nu o poate suporta. Paznicul nu-l împiedecă pe om să intre, dar omul se uită la paznic, îl vede autoritar, nu are curaj și se hotărăște să aștepte până va putea intra. Așteptarea durează ani lungi. În fine, omul este la un pas de moarte și cutează să-l întreabă pe paznic *de ce nimeni altul nu a venit la această poartă să încerce să intre?* Paznicul se apropie de urechea muribundului și-i strigă: *"Nimeni înafară de tine nu avea dreptul să intre aici, căci această poartă era făcută doar pentru tine, acum eu plec și închid."*

Poate nu mă voi ține de cuvânt și în loc de comentariu voi aminti îndemnul Papei Ioan Paul al II-lea: ***Nu vă fie frică!***

Ioan SORAN

Colectivul redacțional:

Director: prof. Otilia BĂLAȘ

Secretar de redacție: Pr. Olimpiu TODOREAN

Tehnoredactare computerizată: Pr. Olimpiu Todorean

Adresa: Redacția CALEA DESĂVÂRȘIRII
Str. Gen. Magheru, 3/5 - ORADEA -3700 (BH)